καὶ μὴν ἔτυχε σπουδαστὴς σοφιστὴς ὢν ἐκ παιδός. ὅθεν
ἡδέως ἐπὶ τοῦτο ἐτράπετο τὸ εἶδος, ἐφιλοτιμεῖτο δὲ
τῇ μνήμῃ πάντα ἐκμανθάνειν (ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν ἐπιτηδείων φύσει
καὶ τοῦτο αὐτῷ συμβαῖνον, ἀφ' οὗ τοῦ σοφιστοῦ ἐπεθύμησε τὸ
ὄνομα. ἦν δὲ ὁ σοφιστὴς αὐτῷ τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀγαθοῦ τοῦ
μὲν ἄνευ τοῦ δὲ μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπερ καὶ
τοῦ θεοῦ ἦν ὀφείλον πᾶς ἄνθρωπος;

Μ. Τὸν λόγον οὗτος τε σοφιστεύσαντος. ὅτῳ δικαίως,
ἐπεὶ ὅσα ἄνθρωπος ὁ σωτῆρος ἡμῶν ἐντέλλεται, τοῦτο
ἀγαθοποιεῖν ἐστιν, καὶ οὐδὲν τοῦτο ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ
ἔστιν ἐπιτήδευμα ἀνθρώπου ἐπιτηδεύεται. ὡς τοίνυν
τοῦτο ἀγαθὸν ἐστιν ἀνθρώπῳ ἐπιτήδευμα. οὕτως
ἐστὶ καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα θεοῦ. ὅτι δὲ
ἐπιτήδευμα θεοῦ ἐστι τὸ ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα, ἐκ τοῦδε
ἔστιν ἐπιδεῖξαι. ἐπεὶ γὰρ ἐπιτήδευμα ἀνθρώπου ἐστὶ τὸ
ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευμα δὲ ἀνθρώπου ἐστὶ τὸ
ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευμα ἄρα θεοῦ ἐστι τὸ ἀγαθὸν
ἐπιτήδευμα. ἐπεὶ γὰρ ἐπιτήδευμα θεοῦ ἐστι τὸ ἀγαθὸν
ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευμα δὲ θεοῦ ἐστι τὸ ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα,
ἐπιτήδευμα ἄρα θεοῦ ἐστι τὸ ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα. ὡς τοίνυν
τοῦτο ἀγαθὸν ἐστιν ἀνθρώπῳ ἐπιτήδευμα,